

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobkyně

V. D.

zastoupená advokátem Mgr. Markem Hudlickým
se sídlem Františkánská 120/7, Plzeň

proti

žalovanému

Ministerstvo vnitra

se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 9. 10. 2015, č.j. MV-107165-4/VS-2015

takto:

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 9. 10. 2015, č.j. MV-107165-4/VS-2015 se **z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9.800,- Kč, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Marka Hudlického, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým ministr vnitra (dále jen „žalovaný“) zamítl její rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 6. 2015, č.j. VS-1249/835.3/2-2014, kterým podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o státním občanství“) nebylo vyhověno její žádosti o udělení státního občanství České republiky.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobkyně v podané žalobě nejprve v obecné rovině namítala, že správní orgány nesprávně zjistily a hodnotily skutkový stav věci, což způsobilo i nesprávné právní posouzení věci správními orgány.
3. Konkrétně namítala, že žalovaný v rozporu s § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) posuzoval věc dle skutkového stavu ke dni podání žádosti, a nikoli ke dni vydání rozhodnutí. Žalovaný totiž konstatoval, že od uplynutí přestupku spáchaného žalobkyní uplynuly do podání žádosti toliko čtyři roky, a proto dovedl nesplnění podmínky dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství žalobkyní. Tímto postupem však nesprávně zkrátil dobu, kterou považoval za rozhodnou pro splnění výše uvedené podmínky.
4. Dále namítala nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro jeho nedostatečné odůvodnění a rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovanému vytkla nedostatečně vypořádanou námitku výkladu § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Extenzivní výklad žalovaného považovala za diskriminační a v rozporu s § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Tvrdila, že se dané ustanovení vztahuje toliko na povinnosti vstupu a pobytu cizince na území dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a nikoli na povinnosti jiné, které mají i občané.
5. Za nedostatečně vypořádanou označila také námitku týkající se doby uplynulé od spáchání přestupku žalobkyní. Byla přesvědčena, že k jí spáchanému přestupku nemělo být přihlédnuto na základě analogie k institutu zahlazení odsouzení u trestných činů a vzhledem k § 7 odst. 1 písm. c) zákona o státním občanství. Považovala totiž za nelogické, v rozporu s právním státem a zásadou proporcionality (přiměřenosti), pokud se k úmyslným trestným činům spáchaným před 5 lety nepřihlíží, ale k méně závažnému porušení zákona, ke kterému došlo rovněž před 5 lety, žalovaný v dané věci přihlížel.
6. Rovněž namítala nedostatečné vypořádání hlediska závažnosti spáchaného přestupku žalovaným. Žalovanému vytkla, že při posouzení uvedeného hlediska neuvedl, jakými úvahami se řídil; nezabýval se tím, zda přestupek žalobkyně odůvodňuje nesplnění podmínky dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství a zda jej nebylo možné prominout dle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

7. Poukázala na to, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č.j. 5 As 51/2007-105, na které žalovaný odkazuje, svědčí v její prospěch.
8. Žalobkyně navrhla soudu, aby rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 5. 2. 2016 odmítl veškeré žalobou uplatněné námitky. Konstatoval, že žádost žalobkyně o udělení státního občanství byla zamítnuta pro nesplnění podmínky v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, jelikož žalobkyně se tři roky před podáním žádosti dopustila přestupku spočívajícího v nesprávném vyplnění domovní knihy a nezasílání přihlašovacích lístků v zákonné lhůtě, přičemž nesplnění dané podmínky jí nebylo prominuto.
10. Odmítl námitku zahlázení trestu *per analogiam* a poukázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí týkající se smyslu a účelu § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Za relevantní považoval, že k porušení povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců došlo, nikoli že žalobkyně vystupovala v pozici ubytovatele. Trval na tom, že v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl úvahy, kterými se řídil při hodnocení závažnosti přestupku; zabýval se charakterem přestupku a rovněž vypořádal námitky žalobkyně, že k porušení povinnosti došlo v pozici ubytovatele a že se nejednalo o závažné porušení zákona.
11. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.

III.

Obsah správního spisu

12. Žalobkyně podala dne 30. 12. 2013 u Úřadu městského obvodu Plzeň 3 žádost o udělení státního občanství, doručenou správnímu orgánu I. stupně dne 30. 1. 2014.
13. Součástí správního spisu je sdělení Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové agendy ze dne 21. 1. 2014, z jehož obsahu vyplývá, že se žalobkyně dopustila v roce 2010 přestupku dle zákona o pobytu cizinců, který byl vyřešen v blokovém řízení.
14. Na základě usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 16. 7. 2014 se žalobkyně v podání ze dne 19. 8. 2014 vyjádřila ke spáchanému přestupku. Uvedla, že její přestupek z května roku 2010 spočíval v tom, že jako ubytovatelka neměla správně vyplněnou domovní knihu a že v zákonem stanovené lhůtě nezasílala přihlašovací lístky, za což jí byla uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč, kterou ihned zaplatila. Nedostatek byl zjištěn při první kontrole, byl zapříčiněn jejím chybným výkladem zákona, přičemž od té doby veškeré své povinnosti plní. Současně v podání požádala o prominutí splnění podmínky dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, jestliže by správní orgán I. stupně žalobkyni spáchaný přestupek posoudil jako porušení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství.
15. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 2. 6. 2015, č.j. VS-1249/835.3/2-2014 nevyhověl žádosti žalobkyně o udělení státního občanství. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně splnila podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o státním občanství, neboť má nejméně 5 let povolen trvalý pobyt na území České republiky, nebyla v posledních pěti letech pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin a prokázala znalost českého jazyka. Za nesplněnou považoval správní orgán I. stupně podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť porušila povinnost vyplývající ze zvláštního právního předpisu na úseku pobytového režimu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Žalobkyně se v roce 2010 dopustila přestupku na tomto úseku, za což jí byla uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč. Správní orgán I. stupně zároveň neshledal důvody pro prominutí splnění dané podmínky, neboť přestupek spočívající v nesprávném vyplnění domovní knihy a zasílání přihlašovacích lístků v zákonné lhůtě považoval za poměrně závažný, čemuž odpovídala i výše pokuty. Žalobkyně v té době žila na území České republiky již jedenáct let, a proto měla dostatek času seznámit se s povinnostmi, které vyplývají ze zákona upravujícího vstup a pobyt cizinců na území. Vzhledem k tomu považoval správní orgán I. stupně za nemožné omluvit spáchání přestupku neznalostí zákona.

16. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně rozklad, jehož obsah je obdobný podané žalobě. O rozkladu rozhodl žalovaný dne 9. 10. 2015 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že rozklad zamítl. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul průběh správního řízení před správním orgánem I. stupně a obsah rozkladu žalobkyně. Konstatoval, že na žadatelích o udělení státního občanství lze požadovat, aby plnili zákonné povinnosti. Žalobkyně však zákon o pobytu cizinců porušila, přestože si měla být dobře vědoma svých povinností, a to tím spíše jestliže se rozhodla, že pracovní aktivity bude realizovat prostřednictvím podnikatelské činnosti. Porušení právní povinnosti žalobkyně nepovažoval za pouhé formální pochybení, přestože jí byla uložena pokuta při spodní hranici. Poukázal na smysl a účel § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, kterým je vyloučit z možnosti nabytí státního občanství osoby, které neplní své povinnosti po dobu dosavadního pobytu na území, neboť je zde veřejný zájem na tom, aby takový cizinec státní občanství nenabyl dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č.j. 5 As 51/2007-108. Dané ustanovení přímo odkazuje na zákon o pobytu cizinců, který zakotvuje povinnosti ubytovatele, tedy každého (cizince či státního občana), kdo poskytuje ubytování za úhradu, a jejich porušení jednotně sankcionuje. Právě porušení povinností ubytovatele byl důvodem pro zamítnutí žádosti. Vzhledem ke smyslu a účelu daného ustanovení odmítl porovnání s institutem zahlazení odsouzení za trestné činy, resp. s § 7 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Poukázal na to, že od spáchání přestupku do podání žádosti uplynuly necelé čtyři roky. Tuto krátkou dobu považoval za skutkovou okolnost, která neumožňuje prominout splnění dané podmínky.

IV.

Posouzení žaloby

1. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.
2. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyně uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
3. Žaloba je důvodná.
4. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
5. Podle § 7 odst. 1 zákona o státním občanství státní občanství České republiky lze na žádost udělit fyzické osobě, která splňuje současně tyto podmínky:
 - a) má na území České republiky ke dni podání žádosti po dobu nejméně pěti let povolen trvalý pobyt a po tuto dobu se zde převážně zdržuje,

- b) prokáže, že nabytím státního občanství České republiky pozbyde dosavadní státní občanství, nebo prokáže, že pozbyla dosavadní státní občanství, nejde-li o bezdomovce nebo osobu s přiznaným postavením uprchlíka na území České republiky,
- c) nebyla v posledních pěti letech pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin,
- d) prokáže znalost českého jazyka a
- e) plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.
6. Podle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství ministerstvo může dále v případech hodných zvláštního zřetele prominout i podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. d) a e).
 7. Podstatou projednávané věci je právní posouzení splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství ze strany žalobkyně.
 8. Soud nejprve odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, č.j. 7 As 275/2016-50, který v bodě [26] uvedl k dané podmínce následující: *„Plnění zákonných povinností vymezených v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství je základním předpokladem pro začleňování cizince do české společnosti. Vyjadřuje respekt cizince ke státu, o jehož občanství žádá. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že porušení povinností stanovených v uvedeném ustanovení musí být hodnocena z hlediska proporcionality. Ne každé porušení zákonné povinnosti je důvodem pro „diskvalifikaci“ žadatele z možnosti získání státního občanství. Rozhodující správní orgán musí dostatečně přihlídnout k závažnosti porušení právního předpisu, jeho dopadům a k okolnostem podstatným pro zhodnocení jeho závažnosti, aby bylo skutečně naplněno riziko pokračování v porušování povinností ze strany žadatele. Smyslem a účelem podmínky pro udělení státního občanství dle daného ustanovení je vyloučit z možnosti nabytí státního občanství žadatele, který po dobu svého dosavadního pobytu na území České republiky porušoval právní předpisy a je zde současně důvodné reálné nebezpečí, že by takový cizinec pokračoval v závažném porušování právních povinností i jako občan České republiky. Česká republika má pak veřejný zájem na tom, aby taková osoba občanství nenabyla. Porušení zákona, která lze hodnotit jen jako opomenutí bez větší závažnosti, pak závěr o nesplnění uvedené podmínky neodůvodňují, a to zejména za situace, kdy žadatel zjevně nechtěl právní předpisy obcházet či cíleně porušovat. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007 - 105, ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 As 31/2005 - 87, ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 55/2007 - 77, nebo ze dne 22. 11. 2006, č. j. 10 Ca 155/2006 - 116, publ. pod č. 1117/2007 Sb. NSS).“*
 9. Taktéž soud v této souvislosti poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozhodnutí č.j. 10 Ca 155/2006, rozhodnutí ze dne 20. 8. 2009, č.j. 5 As 39/2009-81, rozhodnutí ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 As 31/2005 - 78, jehož třetí právní věta zní následovně: *„Při hodnocení splnění podmínek pro udělení státního občanství je správní orgán vázán obecnými ústavními principy a hodnotami, zejména principem proporcionality, který v sobě obsahuje tři dílčí principy: způsobilost a vhodnost dosažení zamýšleného cíle, kterým je ochrana jiného základního práva nebo veřejného statku; potřeba, podle něhož je povoleno použití toliko nejšetrnějšího z více možných prostředků; a přiměřenost v užším smyslu, což znamená, že újma na základním právu nesmí být nepřiměřená ve vztahu k zamýšlenému cíli.“*

10. O zjištěném skutkovém stavu věci nebylo mezi účastníky řízení sporu. Žalobkyně se v roce 2010 dopustila protiprávního jednání, když jako podnikatelka řádně nevedla domovní knihy a nezasílala přihlašovací lístky. Od té doby se žalobkyně žádného dalšího provinění nedopustila, což rovněž vyplývá ze správního spisu. Správní orgány v dané věci shodně jako důvod nesplnění zákonné povinnosti pro udělení státního občanství ve smyslu § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství označily spáchání právě výše uvedeného provinění žalobkyní. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí přesně specifikoval, že žalobkyně svým protiprávním jednáním porušila § 100 zákona o pobytu cizinců, kde je obsažena úprava povinností ubytovatele. Správní orgány rovněž přikročily k posouzení smyslu a účelu výše uvedené zákonné podmínky ve vztahu k charakteru a závažnosti porušení zákona žalobkyní. Správní orgán I. stupně protiprávní jednání žalobkyně posoudil velmi stručně strohým konstatováním jako poměrně závažné, což odvodil od výše uložené pokuty. Naopak žalovaný uvedl, že pokuta byla žalobkyni uložena na samé spodní hranici zákonem stanovené výše. A bez bližšího vysvětlení doplnil, že vytýkané jednání žalobkyně nemá za pouhé formální pochybení. Následně žalovaný konstatoval, že žalobkyni nelze nesplnění této podmínky prominout dle 11 odst. 4 zákona o státním občanství, neboť od spáchání přestupku uplynula krátká doba necelých 4 let. Tímto posouzením správní orgány ukončily své právní úvahy a bez dalšího žádost žalobkyně zamítly.
11. Klíčovou pro posouzení věci byla zejména otázka, zda porušení § 100 zákona o pobytu cizinců žalobkyní bylo závažné či zanedbatelné, aby tak bylo možno posoudit z hlediska principu proporcionality nesplnění zákonem stanovené podmínky dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Správní orgán I. stupně i žalovaný shodně odvozovali závažnost provinění žalobkyně od výše uložené sankce za protiprávní jednání; přičemž jak uvedeno výše v bodě 26. rozsudku bez bližšího vysvětlení určili vytýkanému jednání žalobkyně každý jiný stupeň závažnosti. Správní orgány tak závažnost provinění žalobkyně posoudily nejednoznačně a vnitřně rozporně. Navíc popřely zásadu proporcionality rovněž tím, že opomněly přihlédnout a zhodnotit, že se jednalo o první a jediné pochybení žalobkyně, ke kterému došlo již v roce 2010; nikterak se nevyjádřily k otázce, zdali lze v uvedeném jednání žalobkyně spatřovat jednání s motivací cíleně pokračovat v závažném porušování právních povinností žalobkyní i jako občanka České republiky. Soud nad rámec dodává, že ze správního spisu nevyplývají žádné skutečnosti svědčící pro závěr, že by žalobkyně po dobu svého dosavadního pobytu závažně a soustavně porušovala právní předpisy a že by zde současně existovalo důvodné reálné nebezpečí pokračování v závažném porušování právních povinností žalobkyní i jako občanka České republiky.
12. Soud dává za pravdu žalobkyni, že při zohledňování principu proporcionality je nutno při posuzování plnění zákonných povinností přihlížet i k běhu času. Zkoumat splnění zákonné podmínky dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství absolutně a časově neomezeně by bylo v rozporu se smyslem a účelem zákona. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 6. 2017, č. j. 7 as 275/2016 – 50, k posuzování časového období podstatného pro rozhodnutí ve věci zdůraznil, že nelze přihlížet k provinění žadatele o státní občanství, ke kterému došlo kdykoli v minulosti, neboť by tím žadateli bylo doživotně zamezeno nabýt státního občanství, ale: „*To ovšem na druhou stranu neznamenal, že nelze zohlednit časově vzdálenější jednání žadatele. Je především třeba zhodnotit, zda se žadatel z předchozího právně závadného jednání „poučil“, pročez u něj následně k porušování právních předpisů nedošlo buď vůbec, nebo v takové míře, aby to bez větších pochyb mohlo z*

hlediska principu proporcionality založit nesplnění podmínky dle § 7 odst. 1 písm. e) daného zákona. Správní orgány však k hledisku běhu času při posouzení splnění výše uvedené zákonné podmínky žalobkyní vůbec nepřihlédly, nýbrž jej nesprávně posuzovaly až v rámci právního posouzení možnosti prominutí nesplnění této podmínky dle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství.

13. Soud uzavírá, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k zásadní otázce pro rozhodnutí ve věci, tj. k otázce míry závažnosti vytýkaného jednání žalobkyní ze strany správních orgánů, shledal nejednoznačné; vnitřně rozporné a v rozporu s principem proporcionality.
14. S ohledem na nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí se soud pro nadbytečnost již nezabýval dalšími námitkami žalobce.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

15. Jelikož soud žalobou napadené rozhodnutí posoudil jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, proto žalobou napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a vrátil je žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
16. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 2 x 3.100,- Kč, a dvě paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 2 x 300,- Kč. Právní zástupce žalobkyně zároveň není plátcem DPH. Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, činí 9.800,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Marka Hudlického, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. dubna 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.